HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

5 aprilie 2017**

„Acces la documente — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Documente transmise în cadrul procedurii prevăzute de Directiva 98/34/CE — Documente care emană de la un stat membru — Acordarea accesului — Excepție referitoare la protecția procedurilor judiciare — Excepție referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit — Acord prealabil al statului membru”

În cauza T-344/15,

Republica Franceză, reprezentată inițial de F. Alabrune, de G. de Bergues, de D. Colas și de F. Fize, ulterior de D. Colas și de B. Fodda și în sfârșit de D. Colas, de B. Fodda și de E. de Moustier, în calitate de agenți,

reclamantă,

susținută de

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de T. Müller și de J. Vláčil, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Baquero Cruz și de F. Clotuche-Duvieusart, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei Ares(2015) 1681819 a Comisiei din 21 aprilie 2015 prin care se acordă unui cetățean accesul la documentele transmise de Republica Franceză în cadrul procedurii prevăzute de Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207),

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnul S. Papasavvas, președinte, doamna I. Labucka și domnii E. Bieliūnas (raportor), I. S. Forrester și C. Iliopoulos, judecători,

grefier: doamna G. Predonzani, administrator,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 14 decembrie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 21 ianuarie 2014, autoritățile franceze au notificat Comisiei Europene, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207), o propunere legislativă privind stabilirea condițiilor de vânzare la distanță a cărților și care abilita guvernul francez să modifice prin ordonanță dispozițiile Codului de proprietate intelectuală referitoare la contractul de editare.

2 Prin scrisoarea din 15 decembrie 2014, Comisia a primit, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), o cerere de acces la toate documentele emise sau primite de aceasta în cadrul prelucrării acestei notificări.

3 Comisia a identificat cinci documente care au legătură cu obiectul cererii de acces, și anume:

— cererea sa de informații suplimentare din 27 februarie 2014;

— răspunsul guvernului francez din 11 martie 2014 la această solicitare;

— avizul detaliat al guvernului austriac din 9 aprilie 2014;

— avizul său detaliat din 15 aprilie 2014;

— răspunsul guvernului francez din 17 iunie 2014 la cele două avize detaliate.

4 În lipsa unei noi comunicări din partea Comisiei sau a unui stat membru, Republica Franceză a adoptat, la 8 iulie 2014, Legea 2014-779 de stabilire a condițiilor de vânzare la distanță a cărților și de abilitare a guvernului francez să modifice prin ordonanță dispozițiile Codului de proprietate intelectuală referitoare la contractul de editare (JORF din 9 iulie 2014, pagina 11363).

5 În cadrul procedurii de consultare prevăzute la articolul 4 alineatele (4) și (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, Republica Franceză a informat Comisia, prin e-mailurile din 19 decembrie 2014 și din 13 și din 14 ianuarie 2015, că se opunea acordării accesului, pe de o parte, la răspunsul guvernului francez din 11 martie 2014 la cererea de informații suplimentare a Comisiei și, pe de altă parte, la răspunsul guvernului francez din 17 iunie 2014 la avizele detaliate ale guvernului austriac și Comisiei, menționate la a doua și la a cincea liniuță de la punctul 3 de mai sus (denumite în continuare „documentele în litigiu”), în temeiul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 referitor la protecția procedurilor judiciare. Potrivit autorităților franceze, divulgarea ar fi adus atingere protecției unor viitoare proceduri judiciare în temeiul unei eventuale proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor care intră sub incidența articolului 258 TFUE care ar fi putut fi îndreptată împotriva Republicii Franceze în pofida respectării de către aceasta a procedurii prevăzute de Directiva 98/34. Astfel, potrivit autorităților franceze, riscul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor exista din moment ce Comisia adoptase un aviz detaliat în care invocase un

eventual risc de neconformitate a propunerii legislative franceze cu dreptul Uniunii Europene. Pentru a nu compromite egalitatea de șanse între ea și Comisie într-un eventual litigiu, Republica Franceză solicitase, în consecință, păstrarea caracterului confidențial al schimburilor cu Comisia.

6 Prin scrisoarea din 29 ianuarie 2015, Comisia a acordat accesul la cererea sa de informații suplimentare din 27 februarie 2014, la avizul detaliat al guvernului austriac din 9 aprilie 2014 și la avizul său detaliat din 15 aprilie 2014, menționate la prima, la a treia și la a patra liniuță de la punctul 3 de mai sus, dar a refuzat accesul la documentele în litigiu, informând solicitantul de acces despre opoziția Republicii Franceze și despre motivul pe care aceasta îl invocase în susținerea opoziției sale.

7 La 11 februarie 2015, solicitantul de acces a depus o cerere de confirmare la Comisie în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.

8 Prin scrisoarea din 3 martie 2015, Comisia a solicitat Republicii Franceze să își reexamineze poziția, în special pe baza Hotărârii din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia (C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, EU:C:2010:541), și a Hotărârii din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia (T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190), în ceea ce privește excepția întemeiată pe protecția procedurilor judiciare.

9 Prin e-mailul din 13 martie 2015, autoritățile franceze și-au reiterat poziția potrivit căreia nu trebuia acordat niciun acces la documentele în litigiu. În această privință, în plus față de repetarea opoziției lor față de divulgarea documentelor în litigiu pe baza excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, acestea au considerat că accesul la documentele în cauză ar trebui să fie de asemenea refuzat în temeiul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat, privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit. Astfel, potrivit autorităților franceze, toate documentele vizate de cererea de acces se înscriau în cadrul unei proceduri de anchetă care privea autoritățile franceze și care se referea la o posibilă încălcare a dreptului Uniunii de către legea franceză, aflată la data respectivă în dezbatere în parlamentul francez. În plus, autoritățile franceze precizau că au luat în considerare posibilitatea de a acorda acces parțial la documentele în litigiu, dar au ajuns la concluzia că un astfel de acces nu poate fi acordat, întrucât excepțiile priveau documentele în întregime.

10 Prin decizia Ares(2015) 1681819 din 21 aprilie 2015 (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a decis să acorde solicitantului accesul la documentele în litigiu. În această privință, Comisia a efectuat o evaluare a motivelor de refuz invocate de autoritățile franceze și a concluzionat, în ceea ce privește motivul de refuz întemeiat pe excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, că „documentele la care [a fost] solicitat accesul [nu erau] strâns legate de un contencios existent sau rezonabil previzibil în acest stadiu”, că „[era, p]rin urmare, […] vădit că documentele în cauză nu [intrau] sub incidența excepției invocate de autoritățile franceze” și că „divulgarea lor nu poate fi împiedicată de excepția respectivă”. În ceea ce privește motivul de refuz întemeiat pe excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia a precizat că, „dat fiind că nu [exista] nicio anchetă în curs, aplicabilitatea excepției menționate mai sus [părea], în [acel] stadiu, pur ipotetică, iar invocarea ei [părea], așadar, la prima vedere, […] neîntemeiată în speță”.

Procedura și concluziile părților

11 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 1 iulie 2015, Republica Franceză a introdus prezenta acțiune.

12 În cererea introductivă, Republica Franceză a solicitat, în temeiul articolului 28 alineatul (5) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, judecarea cauzei de o cameră compusă din cel puțin cinci judecători.

13 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, Republica Franceză a formulat o cerere de măsuri provizorii.

14 Această cerere a fost admisă prin Ordonanța președintelui Tribunalului din 1 septembrie 2015 și s-a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

15 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 16 septembrie 2015, Comisia a solicitat Tribunalului judecarea prezentei cauze potrivit procedurii accelerate, în conformitate cu articolul 152 din Regulamentul de procedură.

16 Prin Decizia din 6 octombrie 2015, Tribunalul (Camera a treia) a respins cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate.

17 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 5 octombrie 2015, Republica Cehă a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Republicii Franceze.

18 Prin Ordonanța din 6 noiembrie 2015, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis această intervenție. Republica Cehă a depus memoriul, iar părțile principale au depus observațiile lor cu privire la acesta în termenele stabilite.

19 La 21 iulie 2016, grefa Tribunalului a informat părțile că prezenta cauză fusese atribuită Camerei a treia extinse.

20 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a adresat părților principale întrebări scrise. Părțile principale au dat curs solicitării respective în termenul stabilit.

21 Pledoariile părților principale și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 14 decembrie 2016. Republica Cehă a renunțat să participe la ședință.

22 Republica Franceză, susținută de Republica Cehă, solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

24 În susținerea acțiunii sale, Republica Franceză a invocat inițial trei motive. Aceasta a invocat, în primul rând și cu titlu principal, încălcarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, în al doilea rând și cu titlu subsidiar, încălcarea obligației de motivare în ceea ce privește neaplicarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat și, în al treilea rând și cu titlu încă mai subsidiar, încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua și a treia liniuță din același regulament.

25 În răspunsul său din 19 octombrie 2016 la întrebările adresate de Tribunal pe calea măsurilor de organizare a procedurii, Republica Franceză a precizat că renunță la al doilea motiv invocat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001

26 Republica Franceză susține că Comisia a efectuat în mod eronat examinarea argumentelor autorităților franceze privind accesul la documentele în litigiu și astfel a autorizat accesul la acestea în pofida opoziției sale justificate în mod corespunzător de motive referitoare la cele două excepții de la accesul la documente, prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

27 Astfel, în cadrul primului motiv, Republica Franceză susține, în esență, că Comisia a depășit limitele puterii sale de control și, prin urmare, a încălcat articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.

28 Comisia contestă argumentele Republicii Franceze.

29 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1049/2001 vizează, astfel cum se arată în considerentul (4) și la articolul 1, conferirea către public a unui drept de acces la documentele instituțiilor care să fie cât mai larg posibil (Hotărârea Curții din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 33, și Hotărârea Tribunalului din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, EU:T:2012:516, punctul 28). În temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat, acest drept privește nu numai documentele întocmite de o instituție, ci și pe cele primite de aceasta de la terți, printre care figurează statele membre, astfel cum se precizează în mod expres la articolul 3 litera (b) din același regulament.

30 Acest drept de acces este însă condiționat de anumite limite întemeiate pe considerente de interes public sau privat (Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, EU:C:2007:75, punctul 62, și Hotărârea din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, EU:T:2012:516, punctul 29). În special, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, C-135/11 P, denumită în continuare „Hotărârea IFAW/Comisia”, EU:C:2012:376, punctul 50, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 41).

31 În această privință, trebuie menționat că Curtea a avut deja ocazia să precizeze în Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia (C-64/05 P, EU:C:2007:802), și în Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), întinderea opoziției formulate de un stat membru în temeiul dispoziției menționate (Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 43).

32 În această privință, Curtea a subliniat că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 avea un caracter procedural din moment ce se limita să prevadă cerința unui acord prealabil al statului membru vizat atunci când acesta formula o cerere specifică în acest sens și când aceasta era consacrată procesului de adoptare a unei decizii a Uniunii (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctele 78 și 81, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 53, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 44).

33 Spre deosebire de articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001, care nu acordă terților, în cazul unor documente care emană de la aceștia, decât dreptul de a fi consultați de instituția vizată în legătură cu aplicarea uneia dintre excepțiile prevăzute la alineatele (1) și (2) ale aceluiași articol 4,

alineatul (5) al articolului menționat transformă acordul prealabil al statului membru în condiție necesară pentru divulgarea unui document care emană de la statul respectiv în cazul în care el solicită acest lucru (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 54, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 45).

34 Curtea a apreciat astfel că, din moment ce un stat membru a utilizat posibilitatea care îi era oferită de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 de a solicita ca un document specific, emis de acest stat, să nu fie divulgat fără acordul său prealabil, eventuala divulgare a acestui document de către instituție necesita obținerea acordului prealabil al statului membru menționat (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 50, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 55, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 46).

35 Rezultă, *a contrario*, că instituția care nu dispune de acordul statului membru vizat nu este abilitată să divulge documentul în cauză (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 44, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 56, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 47).

36 Cu toate acestea, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu acordă statului membru vizat un drept de veto general și necondiționat care să îi permită să se opună, în mod pur discreționar și fără a fi necesar să își motiveze decizia, divulgării oricărui document deținut de o instituție numai pentru motivul că documentul menționat emană de la acest stat membru (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 58, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 57, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 48).

37 Astfel, exercitarea dreptului pe care articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 îl atribuie statului membru respectiv este limitată de excepțiile materiale enumerate la alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, acest stat membru beneficiind în această privință numai de dreptul de a participa la adoptarea deciziei instituției. Acordul prealabil al statului membru în cauză, la care se referă acest articol, se aseamănă astfel cu o formă de aviz conform privind inexistența unor motive de exceptare întemeiate pe alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, iar nu cu un drept de veto discreționar. Procesul decizional instituit astfel prin articolul menționat impune, așadar, ca instituția și statul membru în cauză să respecte excepțiile materiale prevăzute la alineatele (1)-(3) menționate (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctele 76 și 83, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 58, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 49).

38 În consecință, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu permite statului membru vizat să se opună divulgării unor documente care emană de la acesta decât în temeiul excepțiilor materiale prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol și motivându-și în mod corespunzător poziția în această privință (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 99, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 59, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 50).

39 În ceea ce privește, în cazul de față, domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 în raport cu instituția sesizată cu o cerere de acces la un document, trebuie amintit că Curtea a stabilit deja că intervenția statului membru în cauză nu afectează, în privința solicitantului, caracterul de act al Uniunii al deciziei pe care i-o adresează ulterior instituția ca răspuns la cererea sa de acces la un document deținut de aceasta (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia,

C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 94, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 60, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 51).

40 Instituția sesizată cu o cerere de acces la un document, în calitate de autor al unei decizii de refuz al accesului la documente, este, prin urmare, responsabilă de legalitatea acesteia. Astfel, Curtea a statuat că această instituție nu poate să accepte opoziția unui stat membru față de divulgarea unui document care emana de la acesta dacă respectiva opoziție era lipsită de orice motivare sau dacă motivele pe care se întemeia acest stat membru pentru a refuza accesul la documentul în cauză nu făcea parte dintre excepțiile enumerate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 88, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 61, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 52).

41 În consecință, înainte de a refuza accesul la un document emis de un stat membru, revine instituției vizate sarcina de a examina dacă acesta și-a întemeiat opoziția pe excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și dacă și-a motivat în mod corespunzător poziția în această privință. În consecință, în cadrul procesului de adoptare a unei decizii de refuzare a accesului, instituția menționată trebuie să se asigure în legătură cu existența unei astfel de motivări și să o menționeze în decizia adoptată la încheierea procedurii (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 99, Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 62, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 53).

42 În sfârșit, astfel cum reiese în special din articolele 7 și 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, instituția este ea însăși obligată să motiveze decizia de respingere a unei cereri de acces la un document. O astfel de obligație presupune ca instituția să menționeze în decizia sa nu numai opoziția manifestată de statul membru respectiv față de divulgarea documentului solicitat, ci și motivele invocate de acest stat membru pentru a demonstra aplicarea uneia dintre excepțiile de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din același regulament. Astfel de indicații sunt, într-adevăr, de natură să permită solicitantului să înțeleagă originea și motivele refuzului, iar instanței competente să exercite, dacă este cazul, controlul care îi este încredințat (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 89, și Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 42).

43 În schimb, potrivit jurisprudenței, nu revine instituției sesizate cu o cerere de acces la un document sarcina efectuării unei aprecieri exhaustive a deciziei de opoziție a statului membru vizat prin realizarea unui control care ar depăși verificarea simplei existențe a unei motivări care face trimitere la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 63, Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 44, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 54).

44 Astfel, a impune o asemenea apreciere exhaustivă ar putea avea rezultatul ca, odată efectuată, instituția sesizată cu o cerere de acces la un document să poată proceda, în mod greșit, la comunicarea către solicitant a documentului în cauză, în pofida opoziției, motivată corespunzător în sensul punctelor 40 și 41 de mai sus, a statului membru care a emis acest document (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 64, Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 45, și Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctul 55).

45 Nu revine nici Comisiei obligația de a efectua, în legătură cu documentul a cărui divulgare este refuzată, o apreciere exhaustivă a motivelor de opoziție invocate de statul membru în temeiul excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 65, și Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 47).

46 În sfârșit, în Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia (T-59/09, EU:T:2012:75), Tribunalul a statuat că analiza instituției nu consta în a stabili dacă motivarea prezentată de statul membru în cauză era eronată fără nicio îndoială posibilă, ci în a determina dacă, ținând seama de circumstanțele speței și de normele de drept aplicabile, motivele prezentate de statul membru în susținerea opoziției sale erau de natură să justifice la prima vedere un astfel de refuz și, în consecință, dacă aceste motive permiteau instituției menționate să își asume răspunderea pe care i-o conferă articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, EU:T:2012:75, punctele 52 și 53, și Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 46).

47 În plus, Tribunalul a precizat că pentru instituție nu era vorba de a-și impune opinia sau de a substitui propria apreciere aprecierii statului membru în cauză, ci de a evita adoptarea unei decizii pe care considera că nu o poate apăra. Astfel, instituția, în calitate de autoare a deciziei de acces sau de respingere a accesului, este răspunzătoare de legalitatea acesteia. Înainte de a respinge cererea de acces la un document care emană de la un stat membru, Comisia trebuie, așadar, să examineze dacă statul și-a întemeiat opoziția pe excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și dacă și-a motivat în mod corespunzător poziția în raport cu aceste excepții (Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, EU:T:2012:75, punctul 54; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța din 27 martie 2014, Ecologistas en Acción/Comisia, T-603/11, nepublicată, EU:T:2014:182, punctul 43).

48 Este necesar să se sublinieze că această examinare trebuie realizată în cadrul dialogului loial ce caracterizează procesul decizional instituit prin articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, instituția fiind obligată să permită statului membru să își expună mai bine motivele sau să le reevalueze pentru a putea fi considerate, la prima vedere, ca putând să fie apărate (Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, EU:T:2012:75, punctul 55).

49 Această examinare trebuie de asemenea să fie efectuată ținând seama în mod corespunzător de principiul potrivit căruia excepțiile de la dreptul de acces public la documentele instituțiilor, enumerate la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, sunt de strictă interpretare și aplicare, având în vedere obiectivele urmărite de regulamentul menționat, în special împrejurarea, evocată în considerentul (2) al acestuia, potrivit căreia acest drept de acces este legat de caracterul democratic al instituțiilor Uniunii și de faptul că acest regulament urmărește, astfel cum se precizează în considerentul (4) și la articolul 1 din acesta, conferirea unui drept de acces cât mai larg posibil publicului (Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, EU:T:2012:75, punctul 56).

50 În speță, Republica Franceză susține că raționamentul cuprins în Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia (T-59/09, EU:T:2012:75), a fost repus în discuție prin Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), precum și prin Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia (T-669/11, EU:T:2014:814). Aceasta susține că reiese în mod clar din Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), că verificarea existenței unei motivări constituie limita maximă a controlului pe care îl poate efectua instituția sesizată. Utilizarea de către Curte, la punctul 63 din hotărârea menționată, a adjectivului „simpl[ă]” înainte de „existenț[a] […] unei motivări” ar exprima de altfel în mod clar întinderea limitată a acestui control.

51 În această privință, rezultă în special din cuprinsul punctelor 59, 62 și 63 din Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), amintite la punctele 38, 41 și 43 de mai sus, că, deși Curtea a precizat că controlul instituției nu poate depăși verificarea simplei existențe a unei

motivări care face trimitere la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, nu este mai puțin adevărat că revine instituției sarcina să verifice, procedând astfel, că opoziția statului membru este motivată corespunzător.

52 Or, trebuie arătat că, în Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), Curtea a examinat recursul formulat de societatea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds împotriva Hotărârii din 13 ianuarie 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia (T-362/08, EU:T:2011:6), în care Tribunalul nu a soluționat aspectul dacă revenea Comisiei obligația de a efectua un control *prima facie* sau un control complet al motivelor opoziției invocate de statul membru (Hotărârea din 13 ianuarie 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, T-362/08, EU:T:2011:6, punctul 86). Cu privire la acest aspect, în cadrul primului motiv invocat, reclamanta în această cauză doar reproșa Tribunalului că nu a recunoscut că revenea Comisiei obligația de a efectua, în legătură cu documentul a cărui divulgare era refuzată, o apreciere exhaustivă a motivelor de opoziție invocate de statul membru în temeiul excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. La rândul său, Curtea a considerat că Tribunalul nu săvârșise nicio eroare de drept în această privință (Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, punctul 65).

53 Rezultă că Curtea s-a limitat să respingă posibilitatea ca instituția să efectueze o evaluare exhaustivă, fără a se opune însă unui control *prima facie* al motivării opoziției statului membru.

54 În plus, din coroborarea punctelor 69, 81 și 83-85 din Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia (T-669/11, EU:T:2014:814), rezultă că, deși instituția nu este obligată să efectueze examinarea concretă și individuală a documentelor la care se solicită accesul în raport cu excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, examinare impusă de o jurisprudență constantă în materie (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 53, Hotărârea din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia, C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, EU:C:2010:541, punctul 72, și Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 44), și, deși nu îi revine sarcina de a efectua o apreciere exhaustivă a motivării prezentate de statul membru pentru a justifica opoziția la divulgarea documentelor solicitate, obligația sa de examinare diligentă trebuie totuși să o determine să verifice dacă explicațiile date de statul membru i se par *prima facie* întemeiate.

55 Astfel, în cauza Spirlea/Comisia, Comisia a considerat că opoziția Republicii Federale Germania, întemeiată pe excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de anchetă, părea la prima vedere fondată, întrucât procedura pilot UE 2070/11/SNCO, care precedă o eventuală deschidere a etapei oficiale a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, în cadrul căreia a fost întocmit documentul solicitat, și anume răspunsul autorităților germane la o cerere de informații a Comisiei, era încă în curs. Astfel, Comisia a continuat să examineze răspunsul Republicii Federale Germania și acțiunile care trebuiau întreprinse în privința acestuia (Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-669/11, EU:T:2014:814, punctele 70, 84 și 103).

56 Comisia a constatat, așadar, că, la prima vedere, excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit putea fi invocată în mod valabil de Republica Federală Germania, întrucât procedura era în curs, constatare care necesita din partea acesteia verificarea că faptele invocate de Republica Federală Germania nu erau în mod vădit inexacte.

57 Astfel, contrar celor susținute de Republica Franceză, nu este necesar să se considere că Tribunalul a renunțat, în Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia (T-669/11, EU:T:2014:814), la abordarea sa din Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia (T-59/09, EU:T:2012:75), și nici, de altfel, să se pună în opoziție această din urmă hotărâre și Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376).

58 Rezultă din toate cele de mai sus că instituția trebuie să efectueze un control *prima facie* al temeiniciei motivelor de refuz al divulgării opus de statul membru în cauză.

59 În sfârșit, trebuie respins argumentul Republicii Franceze potrivit căruia Comisia ar fi efectuat, în mod eronat, o apreciere exhaustivă a motivării opoziției exprimate de aceasta, contrar limitelor întinderii controlului său. Astfel, în speță, după cum s-a amintit la punctul 10 de mai sus, Comisia a efectuat o evaluare a motivelor de refuz invocate de autoritățile franceze și a concluzionat, în ceea ce privește motivul de refuz întemeiat pe excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, că „documentele la care [a fost] solicitat accesul [nu erau] strâns legate de un contencios existent sau rezonabil previzibil în acest stadiu”, că „[era, p]rin urmare, […] vădit că documentele în cauză nu [intrau] sub incidența excepției invocate de autoritățile franceze” și că „divulgarea lor nu poate fi împiedicată de excepția respectivă”. În ceea ce privește motivul de refuz întemeiat pe excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia a precizat că, „dat fiind că nu [exista] nicio anchetă în curs, aplicabilitatea excepției menționate mai sus [părea], în [acel] stadiu, pur ipotetică, iar invocarea ei [părea], așadar, la prima vedere, […] neîntemeiată în speță”.

60 Or, pe de o parte, concizia acestei analize, precum și utilizarea de termeni și de expresii-cheie precum „vădit” sau „la prima vedere” permit să se concluzioneze că în acest caz nu este vorba despre un control exhaustiv al motivării prezentate de Republica Franceză, ci chiar despre un control *prima facie*.

61 Pe de altă parte, verificarea *prima facie* a existenței unui litigiu sau a unei anchete în cadrul cărora ar fi fost întocmite documentele în litigiu intra în sfera obligației de diligență a Comisiei, întrucât tocmai existența unui astfel de litigiu sau a unei astfel de anchete ar fi fost în măsură să justifice aplicarea excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

62 În consecință, Comisia nu a depășit limitele controlului său, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. În consecință, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

63 În cadrul celui de al treilea motiv, Republica Franceză susține că în mod eronat Comisia a considerat că nu se putea întemeia pe excepția referitoare la protecția procedurilor judiciare și pe cea referitoare la protecția obiectivelor activităților de anchetă pentru a se opune accesului la documentele în litigiu.

64 Astfel, este necesar să se stabilească dacă Comisia putea concluziona că motivele invocate de Republica Franceză în susținerea opoziției sale față de divulgarea documentelor în litigiu nu erau, *prima facie*, fondate.

65 În această privință, al treilea motiv se împarte în două aspecte, primul fiind întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, iar al doilea pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

66 Republica Franceză, susținută de Republica Cehă, arată în esență că, având în vedere obiectivul și desfășurarea acesteia, procedura prevăzută de Directiva 98/34 prezintă similitudini puternice cu etapa precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și reamintește că, în cazul în

care persistă un dezacord între Comisie și statul membru în cauză, procedura prevăzută de Directiva 98/34 este susceptibilă să conducă la punerea în aplicare a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

67 Or, în ipoteza în care o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor ar fi inițiată împotriva unui standard tehnic care a făcut obiectul procedurii prevăzute de Directiva 98/34, punerea în întârziere și avizul motivat ar constitui acte de procedură care nu pot fi comunicate, în special având în vedere protecția activităților judiciare.

68 Comisia contestă argumentele Republicii Franceze.

69 Potrivit articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar aduce atingere protecției procedurilor judiciare și consultanței juridice, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

70 Trebuie amintit că s-a statuat că termenul „proceduri judiciare” trebuie interpretat în sensul că protecția interesului public se opune divulgării documentelor întocmite doar în vederea unei anumite proceduri judiciare (Hotărârea din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, EU:T:2012:516, punctul 66 și jurisprudența citată).

71 De asemenea, într-o cauză privind Comisia, s-a statuat că, prin expresia „documente întocmite doar în scopul unei anumite proceduri judiciare”, trebuia să se înțeleagă memoriile sau actele depuse, documentele interne privind cercetarea judecătorească în curs, comunicările referitoare la cauză între direcția generală vizată și serviciul juridic sau un cabinet de avocați, această delimitare a domeniului de aplicare al excepției în cauza respectivă având ca obiect garantarea, pe de o parte, a protecției activității interne a Comisiei și, pe de altă parte, confidențialitatea și apărarea principiului secretului profesional al avocaților (Hotărârea din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, EU:T:2012:516, punctul 67 și jurisprudența citată).

72 Cu toate acestea, în speță, documentele în litigiu nu sunt nici memorii, nici acte depuse în cadrul unei proceduri judiciare și, în general, nu au fost întocmite în vederea unei anumite proceduri judiciare.

73 În ceea ce privește argumentul Republicii Franceze, susținută de Republica Cehă, potrivit căruia statul membru ar trebui să ia în considerare faptul că, pentru o anumită perioadă, ar exista riscul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor având ca obiect textul adoptat în urma procedurii prevăzute de Directiva 98/34, cu atât mai mult cu cât Comisia nu a adoptat o decizie formală de închidere a procedurii, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, riscul de a aduce atingere interesului protejat trebuie să fie previzibil în mod rezonabil, iar nu pur ipotetic (a se vedea Hotărârea din 3 iulie 2014, Consiliul/in ’t Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, punctul 52 și jurisprudența citată).

74 În această privință, deși este adevărat că Comisia, atunci când consideră că un stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile, rămâne liberă să evalueze oportunitatea introducerii unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva statului menționat și să aleagă momentul în care va iniția procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 61), nu este mai puțin adevărat că documentele în litigiu și în special răspunsul guvernului francez din 17 iunie 2014 la avizele detaliate adoptate de guvernul austriac și de Comisie, menționat la a cincea liniuță de la punctul 3 de mai sus, nu a condus, până la data adoptării deciziei atacate, după mai mult de nouă luni de la adoptarea Legii nr. 2014-779, la trimiterea de către Comisie a unei scrisori de punere în întârziere, în temeiul articolului 258 primul paragraf TFUE.

75 Prin urmare, chiar dacă, astfel cum susține Republica Franceză, Comisia avusese intenția să deschidă o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Franceze și, în acest scop, a reluat elemente din avizul său detaliat în scrisoarea de punere în întârziere sau chiar într-un eventual memoriu depus la Curte, a căror divulgare ar putea aduce atingere protecției procedurilor judiciare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2001, Petrie și alții/Comisia, T-191/99, EU:T:2001:284, punctele 68 și 69), riscul deschiderii etapei precontencioase a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Franceze nu era previzibil în mod rezonabil în speță și, prin urmare, era pur ipotetic.

76 În această privință, este de remarcat în acest caz că autoritățile franceze au menționat numai „viitoare” proceduri judiciare în cadrul unei „eventuale” proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Rezultă că, chiar și pentru autoritățile franceze, declanșarea unor asemenea proceduri nu era previzibilă în mod rezonabil și că acestea intenționau să se protejeze în cazul în care Comisia intenționa să deschidă o astfel de procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

77 În sfârșit, din moment ce documentele în litigiu nu au fost efectiv întocmite în cadrul unei proceduri judiciare, ci în cadrul procedurii prevăzute de Directiva 98/34 și, în plus, deschiderea fazei precontencioase a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Franceze nu era previzibilă în mod rezonabil și rămânea pur ipotetică, în mod întemeiat Comisia a considerat că refuzul accesului la documentele în litigiu opus de autoritățile franceze, întemeiat pe articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, nu părea, *prima facie*, fondat.

78 Prin urmare, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

79 Republica Franceză susține că Comisia ar fi trebuit să constate că documentele pe care guvernul francez le emitea în cadrul procedurii prevăzute de Directiva 98/34 beneficiau de o prezumție generală de atingere adusă obiectivelor activităților de anchetă și că ea putea, în consecință, să se opună accesului la acestea. Astfel, motivele care au determinat Curtea să considere că exista o prezumție generală de atingere adusă obiectivelor activităților de anchetă în ceea ce privește etapa precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 65) ar fi de asemenea aplicabile procedurii prevăzute de Directiva 98/34.

80 Comisia contestă argumentele Republicii Franceze.

81 Potrivit articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

82 Pe de o parte, trebuie arătat că, astfel cum Republica Franceză a recunoscut în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii, Comisia nu a contestat că procedura prevăzută de Directiva 98/34 ar putea fi calificată drept activitate de anchetă. Astfel, în decizia atacată, Comisia a considerat că excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu se putea aplica în măsura în care, în orice caz, procedura fusese închisă înaintea adoptării deciziei menționate și în care nicio acțiune ulterioară nu fusese rezervată pentru aceasta.

83 Pe de altă parte, excepția prevăzută la această dispoziție nu urmărește să protejeze activitățile de anchetă ca atare, ci obiectivul acestor activități (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190, punctele 105 și 109, și Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, EU:T:2012:75, punctul 73 și jurisprudența citată).

84 În speță, întrucât procedura prevăzută de Directiva 98/34 era finalizată când Comisia a adoptat decizia atacată, divulgarea documentelor întocmite în acest context nu poate aduce atingere obiectivului urmărit de procedura în cauză.

85 În această privință, trebuie respins argumentul Republicii Franceze, susținută în acest sens de Republica Cehă, potrivit căruia ar trebui ca documentele în litigiu să nu fie divulgate pentru o anumită perioadă după încheierea activității de anchetă, și anume atât timp cât există un risc previzibil în mod rezonabil ca statul membru și Comisia să aibă nevoie de un spațiu liber pentru o discuție neperturbată în vederea soluționării unui diferend referitor la conformitatea unui sistem național cu dreptul Uniunii.

86 Astfel, potrivit jurisprudenței, articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie interpretat în sensul că această dispoziție, care urmărește să protejeze „obiectivele activităților de inspecție, de anchetă și de audit”, nu este aplicabilă decât dacă divulgarea conținutului documentelor în discuție riscă să pună în pericol finalizarea acestor activități (Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190, punctul 109).

87 Desigur, diferitor acte de anchetă sau de inspecție li se poate aplica în continuare excepția întemeiată pe protecția activităților de inspecție, de anchetă și de audit atât timp cât activitățile de anchetă sau de inspecție sunt în desfășurare, chiar dacă ancheta sau inspecția particulară care a dat naștere raportului la care se solicită accesul este terminată (a se vedea Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190, punctul 110 și jurisprudența citată).

88 Totuși, a admite că diferitele documente legate de activități de inspecție, de anchetă sau de audit fac obiectul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, atât timp cât nu s-a hotărât cu privire la măsurile care trebuie luate ca urmare a acestor proceduri, ar echivala cu a condiționa accesul la respectivele documente de un eveniment aleatoriu, viitor și eventual îndepărtat, care depinde de celeritatea și de diligența manifestate de diverse autorități (Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190, punctul 111).

89 O astfel de soluție ar fi contrară obiectivului care constă în garantarea accesului publicului la documentele provenind de la instituții, în scopul de a da cetățenilor posibilitatea de a controla într-un mod mai eficient legalitatea exercitării prerogativelor de putere publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, EU:T:2006:190, punctul 112).

90 În speță, nu numai că procedura prevăzută de Directiva 98/34 era finalizată, dar, astfel cum s-a amintit la punctul 75 de mai sus, deschiderea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu era previzibilă în mod rezonabil și rămânea pur ipotetică. Prin urmare, excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu putea fi invocată pentru a refuza accesul la documentele în litigiu.

91 Așadar, Comisia a considerat în mod întemeiat că, la prima vedere, motivul întemeiat pe protecția obiectivelor activităților de anchetă nu era fondat.

92 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie respins al doilea aspect al celui de al treilea motiv și, prin urmare, al treilea motiv în ansamblul său, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la problema admisibilității acestuia invocată de Comisie, potrivit căreia, în esență, Republica Franceză viza, prin motivul menționat, legalitatea deciziei atacate adoptate în privința solicitantului de acces, iar nu

respectarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, care definește singurul obiect legitim al prezentului litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punctul 52).

93 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

94 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Franceză a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în procedura măsurilor provizorii, conform concluziilor formulate de Comisie.

95 Pe de altă parte, potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Republica Cehă va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii măsurilor provizorii.

3) Republica Cehă suportă propriile cheltuieli de judecată.

Papasavvas Labucka Bieliūnas

Forrester Iliopoulos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 5 aprilie 2017.

Semnături